

Bibliaóra – 2025.január 21.

Előfohász: „Támogass engem ígéreted szerint, hogy éljek, és ne szégyenítsd meg reménységemet (Zsolt 119,116)!” Ámen.

Kezdő ének: 66. zsoltár: „Örvendj egész föld az Istennek...”

Előíma: Annyi hiúság általi dolgot építünk be az életünkbe, drága Urunk, pedig csak arra lenne szükségünk, hogy megmutasd nekünk jóságod. Múló kis semmiket olyan fontosnak tartunk, pedig az Általad kínált örökséggel kellene foglalkoznunk, szerető mennyei Édesatyánk a Jézus Krisztusban. Add, hogy mind egyetértsünk abban, hogy Te nagyobb vagy a mi szívünkénél. Színed Elé lépünk ma is és arra kérünk, hogy ne hagyj el bennünket. Légy a mi üdvünk és szívünk öröme, vigasztaló reménye, amikor mindenünk fáj, remeg és félelemben élünk. Atyai gondoskodásoddal nyújtsd ki felénk jobbot, és add, hogy ösvényünk bárhová is vezet, mindig tudjuk, hogy Te vagy az út, az igazság és az élet lelkünk számára. Dicsérünk ma is, hogy élő Igét készítettél. Áldunk ma is, hogy bennünket akarsz táplálni. Kérünk, add, hogy el ne felejtjük, ki vagy és mi Általad hová jutottunk. Jézusért, hallgasd meg imádságunkat. Ámen.

Textus: Mózes V. könyve 16. része: *„Ügyelj az ábíb hónapra, és tarts páskát Istenednek, az Úrnak, mert ábíb hónapban hozott ki téged Egyiptomból – egy éjjel – Istened, az Úr. Páskaáldozatul vágj le Istenednek, az Úrnak juhot vagy marhát azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr, hogy ott lakjék a neve. Ne egyél hozzá kovászos ételt! Hét napon át nyomorúságos kovásztalan kenyeret egyél hozzá, mert sietve jöttél ki Egyiptomból. Így emlékezz életed minden napján arra a napra, amelyen kijöttél Egyiptomból! Látni se lehessen nálad kovászt hét napon át, sehol a te határaidon belül. Abból a húsból pedig, amelyet levágsz az első nap estéjén, semmi se maradjon meg reggelre! Nem szabad levágni a páskaáldozatot akármelyik lakóhelyeden, amelyet neked ad majd Istened, az Úr, hanem azon a helyen, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy ott lakjék a neve, ott vágd le majd a páskaáldozatot: este, napnyugtakor, abban az időpontban, amikor kijöttél Egyiptomból. Azon a helyen főzd és edd meg, amelyet kiválaszt Istened, az Úr. Reggel azután indulj, és eredj haza! Hat napig kovásztalan kenyeret egyél! A hetedik napon, Istenednek, az Úrnak ünnepnapján ne végezz semmiféle munkát! Számolj azután hét hetet! Attól fogva kezd számolni a hét hetet, hogy sarlóval kezdenek aratni. Akkor tartsd meg a hetek ünnepét Istenednek, az Úrnak, és adj önkéntes áldozatot aszerint, ahogyan megáldott téged Istened, az Úr. Örvendezz Istenednek, az Úrnak színe előtt – fiaddal és leányoddal, szolgálóddal és szolgálóleányoddal meg a lévitával együtt, aki a*

lakóhelyeden él, és a jövevénnel, az árvával és az özvegyel, akik veled vannak – azon a helyen, amelyet kiválaszt Istened, az Úr, hogy ott lakják a neve. Emlékezz arra, hogy szolga voltál Egyiptomban, tartsd meg és teljesítsd hát ezeket a rendelkezéseket! Tartsd meg a lombsátrak ünnepét hét napig, amikor megtörténik a betakarítás szérúdról és borsajtódból. Örvendezz az ünnepeden fiaddal és leányoddal, szolgálóddal és szolgálóleányoddal meg a lévitával és a jövevénnel, az árvával és az özvegyel együtt, akik lakóhelyeden élnek. Hét napon át ünnepelj Istenednek, az Úrnak azon a helyen, amelyet kiválaszt az Úr. Mert megáldotta Istened, az Úr minden termésedet és kezed minden munkáját: örvendezz tehát! Évenként háromszor jelenjék meg minden férfi Istenednek, az Úrnak a színe előtt azon a helyen, amelyet ő kiválaszt: a kovásztalan kenyér ünnepén, a hetek ünnepén és a lombsátrak ünnepén. De senki se jelenjék meg üres kézzel az Úr színe előtt! Mindenki aszerint vigyen ajándékot, amilyen áldást kapott Istenedtől, az Úrtól, aki adja azt neked. Állíts törzsenként bírákat és elöljárókat minden lakóhelyeden, amelyet Istened, az Úr ad neked, és ezek ítélik a népet igaz ítélettel! Ne kerüld meg a törvényt, ne légy személyválogató, és ne fogadj el vesztegetést, mert a vesztegetés elvakítja a bölcseket is, és félreviszi azoknak az ügyét, akiknek igaza van. Az igazságra és csakis az igazságra törekedj, hogy életben maradj, és megtarthatd birtokodban azt a földet, amelyet Istened, az Úr ad neked. Ne ültess magadnak semmiféle szent fát az Úrnak, a te Istenednek oltára mellé, amelyet magadnak építesz! Szent oszlopot se állíts magadnak, mert gyűlöli azt Istened, az Úr!”

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban!

1-17.versek: Amikor elolvastam az ünnepekre vonatkozó ószövetségi rendelkezéseket, akkor elsősorban a sorrend fogott meg. Melyik a mi legnagyobb ünnepünk? A vasárnap, a feltámadás napja... Hogyan ünnepeljük? Sok családban egyedül. Pedig minden ünnep velejárója az öröm. A húsvéti öröm áldásait egy csokorba kötve így lehet összefoglalni: „Jézus él!” A pünkösd-i öröm áldásait egy csokorba kötve így lehet összefoglalni: „Jézus velünk van a Szentlélek ereje által! A reformáció örömeinek áldásait egy csokorba kötve így lehet összefoglalni: „Jézus megújít és hordoz egy életen át az örökkévalóságig!” A páska ünnepét a zsidók az abib hónaphoz kötik. Az Egyiptomból való szabadulás ünnepe. A rabszolgaság házából való kijövetel ünnepe. Az ünnep dátuma pedig éppen akkorra esett, amikor a pásztorok a nyári legeltetésre indultak Izráelben. A fáraó helyét az az Úr veszi át, Aki legelteti népét és a füves legelőkre vezeti. Szabadító Isten az Úr, a fáraó pedig a legnagyobb iga lesújtó ereje. A Bárány elkészítésének a módját is el lehet aprólékosan olvasni és megtanulni, de nekünk örömmel kell várni a Bárány menyegzőjére. Vajon hivatalosak vagyunk-e erre a menyegzőre? Vajon a mi húsvéti hitünk teljes és egész a Feltámadással való közösség által?

Sütni vagy főzni kell a bárányt számunkra már mindegy, mert „*a mi húsvéti bárányunk, a Krisztus már feláldoztatott (IKor 5,7).*” Mégpedig értünk. Mégpedig helyettünk. Ennek az örömnepnek a velejárója a kovásztalan kenyerek elkészítése. A kovásztalan kenyér a kemény munkára emlékeztette a zsidókat, amelyet Egyiptomban végeztek. A kemény élet velejárója volt. A régi kovászt azonban ki kell takarítani, erre hív Pál apostol is. Megtisztítani a házat a régi kovásztól. Emlékezni arra a Krisztusra, aki keményen helyt állt ott, ahol helyettünk vállalta a szenvedést. A halál kohójában Krisztus emésztődött fel. Bűneinket vitte fel a keresztfára testében, de így irtotta ki a régi kovászt, hogy új életünk legyen. A régi kovász megköt, keménnyé tesz, de Isten országa Jézus által, az Ő szolgálata nyomán felszabadító erő. Nem a múltra összpontosít, hanem a jövőre, ott, ahol már nincsenek könnyek, nincs sírás és jajgatás. A pünkösöd Isten ajándékaira, az aratás öröme vezette Izráel népét. Arra mutatott rá, hogy Isten e tejjel és mézzel folyó föld Ura és gondozója és Aki kijött Egyiptomból, annak öröme az Úr, Aki ajándékozik Isten. Az ígért földjére bevitt nép megtapasztalta, mindenki számára szárba szökken a gabona, és az árvának, az özvegynek és a jövevénynek is van / lesz kenyere. Jóságos és kegyelmes ajándékozik az Úr. A pünkösöd erre emlékeztet. Nem hagy bennünket árván, eljön hozzánk. Közöttünk lakozik. Velünk jár-kezel ezen a földön. A pünkösöd az egyház születésnapja, és az ajándékozik Urat nem lehet egyedül ünnepelni. Mindenki, jó és rossz egyaránt részt kap a föld terméseiből és az égi áldás esője is hull mindenkire. Az újbor ünnepe a sátrak ünnepe. A hálaadás ünnepe ez. Amikor hálaadással emelték fel a poharat Izráelben. Nincs naphoz, évszakhoz kötve. Arra az időszakra utal, amikor Izráel sátrakban lakott. Izráelnek igen is tudatosítania kellett, hogy jövevény és zsellér, idegen, de mi már többé nem, mert Krisztusban megérkeztünk, így Istennek háza népe és a szentek polgártársai vagyunk. (ld. Ef 2,19) Vándorló ünnepek Izráel életében és mi életünkben is. Az év folyamán a húsvét, a pünkösöd, az újbor ünnepe mozgóünnepek. De mindig hálaadásra buzdítanak. Nem elvesznek, hanem adnak, és megkívánják a mi áldozathozatalunkat is. Adakozásunk Isten előtt mindenkor hálánk kifejezésének a fokmérője. Mennyit adsz vissza Istennek abból, amit csak Tőle és Általa nyertél, azt, hogy a menny fia és leánya vagy... (ld. RÉ 426. dicséret 3. verse)

18-20. versek: Az igazságos ítékezés idejét Isten pontosan meghatározta Isten népe idejében. Embereket rendelt erre is. Bírók és gondozók. A nép fölét rendelt egyének. Isten által rendelt tisztség. Nem tudjuk, hogy hol húzódnak az eltérések e két funkció között, de az biztos, hogy pártatlan és tisztességes emberek lehettek. Katonai és rendeleti úton vezették az egyes törzseket. Függetlenek és megvesztegethetetlenek voltak. Igazság és igazságosság kellett, hogy jellemezze őket. Nem mindig sikerült, mert volt Izráelben olyan időszak is, amikor Károli

Gáspár fordítása alapján jogörzés helyett jogorzás uralkodott az országban. (ld. Ézs 5,1-7)

21-22. versek: A legrégebbi törvények közé tartozik. Nincs aséra és nincs szent fa. Oltár csak kép és szimbólum nélküli lehetett. Isten egyedi, szent és mindenkitől eltérő. Nincs jelen semmilyen emberi alkotásban és nem uralkodik felett az ember. Kiábrázolhatatlan. Jézus mutatta meg nekünk szent és sérthetetlen ábrázatját. Isten egy fában sem lakozik, mert minden az övé, mégis mindenütt jelen van. Az Úr nem bújik fa mögé, és a fában sem lehet meglátni Őt. Sokan ma fákat ölelgetnek, mert energiaforrás. Isten az élet forrása. Ő maga ölel bennünket magához, Fiában az Úr Jézus Krisztusban. Ő fára függesztette gyermekét és úgy szerette gyermekét. „*Átkozott, aki fán függ (Gal 3,13)*” és mégis így lett áldás minden életen, aki hisz az Úr Jézus Krisztus áldozatának erejében.

Közének: 226. dicséret 1-2. verse: „Krisztusom, kívüled nincs kihez járulnom,…”

Textus: Lukács evangéliuma 7. része 1-10. verse: *„Miután befejezte minden beszédét, amelyet a nép füle hallatára mondott, bement Kapernaumba. Egy századosnak volt egy szolgája, akit nagyon kedvelt, s aki most beteg volt, és haldoklott. Amint hallott Jézusról, elküldte hozzá a zsidók véneit, és kérte őt, hogy jöjjön el, és mentse meg a szolgáját. Amikor odaértek Jézushoz, sürgetve kérték: Méltó arra, hogy megtedd ezt neki, mert szereti népünket, ő építtette a zsinagógát is nekünk. Jézus pedig elindult velük. Amikor már közel járt a házhoz, a százados eléje küldte barátait, és ezt üzenté neki: Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy hajlékomba jöjj. Ezért magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgám. Mert én is hatalom alá rendelt ember vagyok, és nekem is vannak alárendelt katonáim. Ha szólok az egyiknek: Menj el – akkor az elmegy; és a másiknak: Jöjj ide – akkor az idejön; és ha azt mondom a szolgámnak: Tedd meg ezt – akkor az megteszi. Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott rajta, és hátrafordulva így szólt az őt követő sokasághoz: Mondom nektek, Izráelben sem találtam ekkora hitet. Amikor a küldöttek visszatértek a házba, a szolgát egészségesen találták.”*

Szeretett Testvéreim az Úr Jézus Krisztusban! Bárhová megy Jézus, szükség van rá, és megfelelő segítség nélkül nem lép be sehova. Hitet keres és hitet talál. Század áll Vele, egy centúrió, a római hadsereg tisztje, több mint száz fő parancsnoka. Szolgája vagy gyermeke nagyon szenved. Az itt használt görög szó Lukács evangélista szerint, szolgának vagy gyermeknek is fordítható. Ez a szolga komoly beteg és szörnyű fájdalmai vannak. A százados tud Jézusról, hallott róla,

hol máshol, ha nem Kapernaumban, ahol annyi csodát tett már. Hisz Benne, ezért meglátogatja és eközben kicserélik saját tapasztalataikat. Milyen ez a százados? Először is irgalmas ember, hiszen bánkódik szolgája nyomorúsága miatt. Másodszor, alázatos ember, készen áll megalázkodni szolgája dolgában. A pogány százados azonban közkedvelt még a zsidók között is, hiszen jót tett mindenkivel. Könyörületes személy. Tisztában van azzal, hogy egy hívő zsidó nem lépheti át az ő házában a küszöbét. De Jézus készen áll az ő tetője alá is bemenni, mert Őt senki sem állíthatja meg. Úr Jézus nem bújik el, hanem a megfelelő kérésre kész elindulni. Megéri, hogy ma elgondoljunk azon, hányszor mulasztottuk el a közbenjáró imádság áldásait. Legyünk bátrak, és hittel keressük Jézus segítségét, amikor felebarátainkat vészhelyzetben visszük Elé. Vegyük észre, hogy ez a százados a rabszolgaság fénykorában irgalmas és könyörületes. A rabszolgát pénzért vették akkoriban, akár a marhát. Nem volt szokás kezelteni a beteg szolgát és még inkább orvosokhoz menni és segítségüket kérni. A szolgát nem tekintették személynek, ha meghalt, vehette helyette másikat. A Lukács evangéliumában szereplő névtelen pogány százados a sajátjának tekinti a szolgát. Az ágya mellett állt, és meggyőződött róla, hogy haldoklik. Milyen példa ez az ember. Annak ellenére, hogy a rabszolgaságot eltörölték, az emberi természet változatlan maradt! Ember embernek farkasa. Elnyomja őt, és mi is a demokrácia idején leginkább azt érezzük. Az elnyomás világos, látható és kézzelfogható, néha gazdasági, néha társadalmi, néha politikai síkon. Mit tanít nekünk az Úr ennek a névtelen századosnak a példáján keresztül? Látogassuk meg a szegényeket és a betegeket. Jézus a zsidó vének és a százados barátai által megáll. Reakciója nyilvánvaló: „Nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj...” A százados tudja, hogy Krisztus útjában nem áll semmilyen akadály. Hisz és hajtja Krisztus ereje. Nem számít, mert tudja, hogy a legmeghatározóbb tényező Jézus. Hitbeli bizonyosságának a lényege, Krisztus hatalma. Mintha már a saját bőrén tapasztalta, amiről Jézus így szólt tanítványainak: ***„Bizony mondom nektek, hogy aki azt mondja ennek a hegynek: Emelkedjél fel, és vedd magad a tengerbe! – és nem kételkedik szívében, hanem hiszi, hogy amit mond, az megtörténik, annak megadatik az (Mk 11,23).”*** Kijelentette, hogy mit Jézus mond és cselekszik a világ számára érthető és elérhető. Minden az engedelmisségen alapszik. A katonák pedig ismerik a parancs és engedelmisség viszonyát. A mindennapok parancsait összeköti Jézus hatalmával. Most a százados az, aki engedelmeskedik. Nem Ő parancsol, hanem neki parancsol Jézus és szavára rá áll. Amikor Jézus beszél, neki csendben kell maradnia és engedelmesnek kell! Jézus világában a szónak ugyanolyan becsülete van, mint a katonák világában. Ott vannak a beosztottak és jelen vannak a felettesek. Most fordult a kocka, Jézus a százados a pogány életében és ő a szolga. Amikor Jézus ezt meghallotta, elcsodálkozott és a szolga barátaitól a nép felé fordult. Megállt, mert az élő hit maga munkálkodott. A házban, a pogány

házában nagyobb a hit, mint Izráel házában. Jézus a százados hitét kétféleképpen értékeli. Nem szól egy szót sem, csak ennyit, legyen. Az Úr enged a százados hitének. Hadd működjön a hit. A hit cselekvő lehetőség. Nagy kérdés, hogy a mi hitünk cselekedetté formálódik? Élő hitünknek van olyan bátorsága, hogy Jézus elé menve megfogadjon és cselekedjen? Másodszor Krisztus felmagasztalta a százados hitét. A bátorság is adatott nekünk, főleg Jézus előtt. Élő hitünk lehetőségeivel élünk nap mint nap betegeink, gyengébb, hitben erőtlén testvéreink életében Túlélésünk vagy győzelmünk sziklája Krisztus? A mi hitünk és a mi bátorságunk csak Krisztusban nyugodhat, Aki a hit szerzője és beteljesítője. (ld. Zsid 12,2) Senki másnak nincs ilyen hatalma. Ő csodálatos és nagy Krisztus, Akire a százados ad. Parancsában gyógyító erő van. A második jellemzője Jézus tiszteletének a százados irányába, hogy hitét nagynak nevezi. Aki a hitet is értékeli, az Jézus. Krisztus nem talált ilyen nagy hitet Izráelben, és ez a hit nem akármilyen körülmények között született. Haldokló szolga mellett születik a nagy hit. Jézus keresi a hitet, és megáldja, ahol csak találja. Rómában, Pozsonyban, Indiában vagy Kagawában mindenütt keresi ma is. Még mindig akar és tud segíteni. Olyan hitet keres, amely erősebb nálunk. Semmi kétség értékeli a hitünket. A nagy hit az a hit, amely megváltoztat minket. A nagy hit az a hit, amelyik gyógyít. Krisztus elé járulni, hogy családjaink Krisztussal együtt gyógyuljanak és áldássá legyenek. Ő akar és tud segíteni, hiszed-e, kedves testvérem, hogy Jézus számára mindez lehetséges. Aki Őt sarokkövé állította az övéi között, oda Ő bemegy és mindenkit meggyógyít. Mert ami a százados számára elképzelhetetlen, mindannyiunk számára ajándék. Hiszen Pál apostol maga tanít: *„Nem tudjátok, hogy ti Isten temploma vagytok, és az Isten Lelke bennetek lakik? (IKor 3, 16)* Jézus tető alá teszi mindannyiunk életét. Hatalmas bennünk. Bennünk lakozik. Megszabadít a gonosz hatalmától, kiszabadít a betegségből, lelki nyomorúságtól és testi gyengeségtől, ami megrontja az életemet, mert vagy elmenekülök Előle, vagy hittel Elé állok. Drága testvérem! Valld meg Neki életed mélységét, mint ahogyan a százados tette, ne titkolj el semmit, fejezd ki nyomorúságod, de ne csak erről beszélj, hanem arról a lépésről is, amely közelebb visz az áldott orvoshoz. Mi bátorít bennünket ma? Engem az, hogy Jézus Krisztus személyében ott a megoldás. Az isteni szeretet legteljesebb lenyomata Jézus. Nála van az erő! Hívd Őt magadhoz: „Jöjj az én hajlékomba, rendezd tető alá minden családtagom életét.” Jézus maga mondja: *„Íme, az ajtó előtt állok, és zörgetek: ha valaki meghallja a hangomat, és kinyitja az ajtót, bemegyek ahhoz, és vele vacsorálok, ő pedig énvelem (Jel 3,20-22).”*

Utóima: Akit a Lélek indít, fohászkodjon a hallottakért. Úri ima: Mi Atyánk...

Áldás: „Bizony, bizony, mondom nektek: aki hallja az én igémet, és hisz abban, aki elküldött engem, annak örök élete van, ... (Jn 5,24).” Ámen.

Ének: 471. dicséret: „Felbarátim, drága Jézus, zászlaja alatt...”